

Μετά την πτώση της Χούντας και τη σύγκλιση της κυβέρνησης εθνικής ενότητας στα τέλη εκείνου του δραματικού Ιουλίου του '74, ο Κωνσταντίνος Καραμανλής ανέθεσε το Υπουργείο Απασχόλησεως στον Κωνσταντίνο Λάσκαρη.

Στις εκλογές του Νοεμβρίου του '74 ο Λάσκαρης εξελέγη βουλευτής στη Β' Αθηνών και ο πρωθυπουργός τον διατήρησε στο Υπουργείο, το οποίο μάλιστα κράτησε μέχρι το 1981. Ήταν μοιραίο σε αυτά τα οκτώ χρόνια να γίνει στόχος της αντιπολίτευσης. Για κάποιες, πιθανότατα, άστοχες δηλώσεις του μάλιστα, η αντιπολίτευση τον είχε ειρωνευτεί ότι κατάργησε τον πόλεμο των τάξεων. Επί ημερών του το Υπουργείο μετονομάστηκε σε Εργασίας.

Από τον Οκτώβριο του '81, η διαβόητη «Αλλαγή», έφερε στην πολιτική ηγεσία του Υπουργείου πρωτοκλασάτα στελέχη του εφορμούντος εις την εξουσία Πα.ΣΟ.Κ., όπως τους Απόστολο Κακλαμάνη, Ευάγγελο Γιαννόπουλο, Άκη Τσοχατζόπουλο, Γεώργιο Γεννηματά.

Το 1995 το Υπουργείο μετονομάστηκε σε Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων, με την πιο σημαντική απόπειρα να σωθεί η παρτίδα στο ασφαλιστικό να πιστώνεται στον Τάσο Γιαννίτση, πάνω στο πέρασμα στον 21ο αιώνα.

Ακολουθούν, ανάλογα με την κάθε κυβέρνηση, διάφορες μετονομασίες, τον Μάρτιο του 2004 σε Υπουργείο Απασχόλησης & Κοινωνικής Προστασίας, το 2015 σε Υπουργείο Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης και το 2019 σε Υπουργείο Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων.

Σε κάθε περίπτωση εννοείται ότι είναι ένα σημαντικό Υπουργείο από το οποίο εξαρτάται η εργασιακή ισορροπία και μια ευρύτερη κοινωνική γαλήνη, συνεπώς η επιλογή του Υπουργού είναι κρίσιμη. Υπήρξαν ασφαλώς και επιλογές που δεν ήταν αναμενόμενες, αναπόφευκτο κάτι τέτοιο στην πολιτική όπου πολλά κινούνται σε μια πλατφόρμα συμψηφισμών και συμβιβασμών.

Η επιλογή π.χ. του γαμβρού του «Νανά», κατόπιν της απομακρύνσεως του εκ του τηλεοπτικού σταθμού Ant1. Η συγκεκριμένη υπουργοποίηση ανάμεσα σε άλλα μας διδάξε πως ένας από τους δρόμους που οδηγούν σε θώκο υπουργικό είναι απόπειρα γελοιοποιήσεως και εμπαιγμού πολιτικού προσκληθέντος σε τηλεοπτικό πρόγραμμα. Αλλά η ζωή φέρνει ανατροπές. Έτσι όταν ο τηλεοπτικός αστήρ – βουλευτής – υπουργός κατήρχετο την κλίμακα του Δημόσιου βίου ο Βασίλης Λεβέντης, το στοχευμένο θύμα της απόπειρας γελοιοποίησης εισήρχετο εις το Ελληνικό Κοινοβούλιον επικεφαλής κόμματος. Συμπέρασμα πρώτο: Κάποια πιάτα καταναλώνονται κρύα. Συμπέρασμα δεύτερο: Στην Ελληνική πολιτική σκηνή, συχνά το κυρίαρχο είναι το είδωλο του κυριαρχούμενου.

Άλλο θέμα όμως να υπάρξει μια ατυχής επιλογή Υπουργού και άλλο θέμα να καταρρακώνεται κάθε έννοια διοίκησης και δεοντολογίας, όπου άτομο απροσδιορίστου ιδιότητας, επαγγέλματος και άλλων τινών, τη συνοδεία μπράβων, εισβάλλει κατ' επανάληψη στο γραφείο του Υπουργού, τον απειλεί και αποχωρεί ανενόχλητο, αφού έχει ενθυλακώσει παρανόμως εκατοντάδες χιλιάδων ευρώ, ενώ επιπροσθέτως κυκλοφορεί με φρουρά κρατικών ένστολων.

Κι αν αυτό σοκάρει, έτι ανησυχητικότερο είναι ότι το συμβάν πνίγηκε για μήνες και όταν γνωστοποιήθηκε από εφημερίδα της αντιπολίτευσης, όπου το κατέθεσε ο παθών τέως Υπουργός, αγνοήθηκε από τον συμπολιτευόμενο Τύπο. Αυτή η, κατά την argot, γαργάρα, δεν τιμά το κοινοβουλευτικό πολίτευμα, πολλώ δε μάλλον το λειτούργημα του Τύπου, για να διατυπωθεί κομπά.

Κι' έτσι η απάντηση στο ρητορικό ερώτημα που είχε τεθεί μετά την δολοφονία του Γρηγορίου Λαμπράκη από τα πρωθυπουργικά χείλη: «*Ποιος κυβερνά αυτό τον τόπο;*», ξεφεύγει από ένα ...δυναμικό παρακράτος με ισχυρές εθνικιστικές ρίζες, πάνω σε όποιο τέλος πάντων ακροδεξιό ιδεολόγημα, με καρφίτσες στο πέτο και τους αντίστοιχους νεκρούς μάρτυρες που άφησε στο διάβα της, και μεταλλάσσεται σε ένα ξεκάθαρα υποκοσμιακό πλαίσιο, σε έναν άφυλλο πολτό.

Αυτή κι αν είναι έκπτωση. Διότι η κάθε πολιτεία δεν κρίνεται μόνο από τους βασικούς τομείς της επιμέλειάς της, όπως παιδεία, υγεία, εργασιακά, αλλά και από το είδος του υποκόσμου που ανέχεται ή βολεύεται να αγνοεί.